

[Svend Haugaard.]

eller nordisk side at vedtage ikke bare en henstilling til parterne, men direkte at tage et initiativ til at tilvejebringe en forhandling.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Når man ser på hele det brogede og på sin vis ulykkelige udviklingsforløb omkring Vietnamkonflikten, tror jeg, der er én ting, man kommer til at gøre sig helt klart, nemlig at det ikke er forhandlingsinitiativer, det har skortet på. Jeg tror, det ærede medlem erindrer den britiske premierministers gentagne forsøg på direkte mæglingsaktion, der begyndte med, at han sendte sin forhenværende udenrigsminister på en rejse gennem områderne i et forsøg på direkte at appellere til begge parter på højeste sted uden at opnå at slå igennem med det. Harold Wilson gjorde også et andet forsøg, som var virkelig storstilet, men som der desværre heller ikke kom noget ud af — det kom ikke engang i gang. Det var, da han på Commonwealthkonferencen søgte at sammensætte en fredsstiftende eller forhandlingsgangsættende delegation, som rummede Commonwealthrepræsentanter for begge de relevante afskygninger, og som kunne gå så vidt, at den også ville rumme medlemmer med det ene ben i den peking-kommunistiske lejr — altså et virkelig konstruktivt og velafbalanceret fredsinstitut med støtte fra en lang række lande fra flere verdensdele. Delegationen kom ikke engang afsted.

Vi ved, at der nu er rygter om et fredsinstitut fra Rumænien. Det er som så ofte i disse ting lidt svært at få helt håndgribeligt fat på, hvad det drejer sig om; men det er jo givet, at Rumænien blandt de kommunistiske lande indtager noget af en særstilling ved tilsyneladende at være ret frit stillet i forhold til Moskva og ved at være uafhængig af, men på en venskabelig fod med Peking, samtidig med at Rumænien også plejer forhandling med de vestlige lande, deriblandt USA.

Måske kan der komme noget ud af det; men forsøger man nærmere at konkretisere, hvad der sker, ender man med nogle avisforlydender og nogle ganske enkelte udtalelser fra den rumænske statsminister og udenrigsminister, uden at det konkrete initiativ

ligger klart på bordet. Jeg tror faktisk ikke, at det, der behøves, er yderligere initiativer. Vi har endog hørt, at rygter om, at andre vestlige lande skulle tage initiativer, nærmest er endt med, at parterne frabad sig mere konfusion omkring sagen, end der allerede var.

Det, der behøves, er — måske fra begge parter, måske mere fra den ene part end fra den anden — en sindelagsændring. Jeg har set disse gentagne forlydender om, at der i fjor under præsidentvalgkampen skulle være kommet et forhandlingstilbud fra Hanoi igennem FNs generalsekretær. Heller ikke det ved vi mere om, end hvad der oplyses gennem pressen; det er lidt svævende, hvad dette forhandlingstilbud egentlig er gået ud på.

Hvis der virkelig fra Nordvietnams side kom et reelt tilbud eller en accept af den amerikanske præsidents ønsker om forhandling, tror jeg, forhandlinger kunne komme i gang, og så tror jeg, at krigshandlingerne kunne blive standset, mens forhandlingerne stod på. Det er dette sindelagskifte fra Nordvietnams side, vi mangler. Før dette har fundet sted, tror jeg ikke, at et dansk eller nordisk initiativ ud over, hvad der allerede er sagt så klart og tydeligt dels i De Forenede Nationer, dels på det nordiske udenrigsministermøde, vil kunne hjælpe denne ulykkelige konflikt ind i en ny fase.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Knud Østergaard* til boligministeren:

„Vil ministeren oplyse, hvor mange af ministeriets embedsmænd der modtager honorar som tilsynsførende ved de sociale boligselskaber, og hvor store beløb det drejer sig om?“

Knud Østergaard: I dagbladet B. T. fra fredag den 26. november findes en artikel om en bygmesters forhandling med en kontorchef i boligministeriet. Efter forhandlingen siger bygmesteren — jeg beder om tilfaldelse til at citere —:

„Han var helt umulig. Til sidst måtte jeg gå. I forværelset spurgte sekretæren, hvad der var i vejen. Jeg forklarede. Hun svarede: „Åh, det er naturligt. Han er jo tilsynsførende i et socialt byggesel-